

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/19/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313201178
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1313201178.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľky: D. L. Ď., B. R. Q. Č.. XXX/XX, K.D. K., zastúpenej advokátom: JUDr. Peter Škultéty, so sídlom Heydukova 3, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému advokátom: JUDr. Ľuboš Frolkovič, so sídlom Einsteinova 24, Aupark Tower, Bratislava, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 07. augusta 2014, č.k. 9Cpr/1/2013-217, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom vyhovel súd prvého stupňa návrhu navrhovateľky, keď určil, že výpoveď (z pracovného pomeru) odporcu zo dňa 04.09.2012, doručená navrhovateľke dňa 25.09.2012 je neplatná a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 100 %. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľka, zamestnaná v spoločnosti odporcu vo funkcii poradca senior v tzv. SCB (Sporocentrum bývania) zaoberajúcom sa hypotekárnymi úvermi s náplňou práce zahŕňajúcou komplexný predaj všetkých bankových produktov, ako aj predaj produktov od dcérskych spoločností, dňa 25.09.2012 prevzala osobne výpoveď z pracovného pomeru, danú jej odporcom podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, založenú na dvoch skutkových dôvodoch spočívajúcich v tom, že: 1/ Dňa 29.11.2011 vstúpila na účet pána C. bez obchodného podkladu, t.j. neoprávnene, keď prehľad obrátov nad účtom bol spustený o 07.45 hod. a vstup na účet bol ukončený o 08.14 hod., nie v poradí, v akom sa štandardne zobrazujú, ale v poradí, v akom prebehla transakcia, čím zneužila vstup do informačných systémov banky, najmä bezdôvodné prezeranie účtov klientov SLSP, čo bolo zistené šetrením vykonaným na základe sťažností klientov banky; D. C. zo dňa 21.02.2012 a F.. J. H. zo dňa 15.06.2012, 2/ Dňa 18.06.2012 neoprávnene a bez služobnej potreby zaslala v mailovej komunikácii odpoveď ombudsmana odporcu na sťažnosť klienta tretej osobe - X. F. K. K. P.. Š. Š.A., čím z jej strany došlo k porušeniu bankového tajomstva podľa zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a k porušeniu zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, článkov XI. a XII. pracovnej zmluvy zo dňa 01.05.1995, článkov 7.1 a 8.6, bod 3 Globálneho kódexu Pracovného poriadku, interného predpisu - prevádzka elektronickej pošty a rovnako ustanovení § 47 ods. 1 písm. b/ a § 81 písm. c/ a e/ Zákonníka práce a ust. § 91 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, čo bolo zistené v rámci šetrenia banky a vyhodnotené ako závažné porušenie pracovnej disciplíny v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Dôvodil, že zameraním sa na zistenie skutkového stavu významného pre posúdenie dodržania zákonnej lehoty pre danie výpovede v zmysle ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce, mal vykonaným dokazovaním preukázané, že pokiaľ ide o skutkový dôvod 1/ - už na základe sťažnosti klienta banky

D. C. zo dňa 21.02.2012 prebehlo interné vyšetrovanie bankovou ombudsmankou, ktoré únik informácií zo strany navrhovateľky nepotvrdilo, avšak zároveň odporca vykonal šetrenie i na základe sťažnosti F. J. H. zo dňa 15.06.2012, na základe ktorého dospel k záveru, že pri tomto dôvode výpovedná lehota na podanie výpovede začala odporcovi ako zamestnávateľovi plynúť dňa 16.06.2012 a márne uplynula dňom 16.08.2012. Vo vzťahu ku skutkovému dôvodu 2/ vychádzal zo zistenia, že odporca sa o ňom mohol a mal dozvedieť už v deň odoslania e-mailu navrhovateľky so správou ombudsmanky tretej osobe t.j. dňa 18.06.2012, najneskôr však dňa 17.07.2012, kedy sa, v rámci šetrenia prípadu, o zaslaní e-mailu tretej osobe a dôvodoch navrhovateľky, ktoré ju k tomuto viedli, dozvedel D. A. - interný zamestnanec banky vykonávajúci šetrenie jej postupu, čo nesporne vyplýva z obsahu mailovej komunikácie medzi ním a navrhovateľkou, ako aj z ňou podaného vysvetlenia prostredníctvom e-mailu jej priamym nadriadeným, J.E. F. F. F. P. a J. H. J. J. X. J.Z. K. F. P. P.. Nestotožnil sa s tvrdením odporcu, ktorý namietal, že o dôvodoch výpovede sa s určitosťou dozvedel až z obsahu Záverečnej správy D. A., zamestnanca odboru Finančné podvody a Compliance, povereného prešetrením sťažnosti proti navrhovateľke zo dňa 27.07.2012, keď pre začiatok plynutia lehoty v zmysle ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce je rozhodujúci deň, kedy sa o konaní zamestnanca zakladajúcim dôvodom výpovede dozvedel priamy nadriadený alebo v štruktúre riadenia vyšší nadriadený dotknutého zamestnanca. Dôvodil, že opačný výklad by zamestnávateľovi umožnil odkladať rozhodnutie o tom ako naložiť so zisteniami, potenciálne zakladajúcimi dôvodom výpovede na bližšie neurčenú dobu, použiť ich svojvoľne a nepredvídateľne, hoci zákonom upravená dvojmesačná, zámerne prekluzívna; lehota vyžaduje od zamestnávateľa, aby v prípade podozrenia na postup zamestnanca predstavujúci hrubé porušenie pracovnej disciplíny konal a vec riešil bezodkladne, aby zamestnanec na pracovisku nezotrval neurčitý čas v neistote ohľadne riešenia jeho veci. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 63 ods. 1 písm. e/, § 63 ods. 4, § 77 Zákonníka práce a dospel k záveru, že nakoľko prekluzívna lehota v zmysle ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce v prípade prvého výpovedného dôvodu začala plynúť dňa 21.02.2012, najneskôr však dňa 16.06.2012 a v prípade druhého výpovedného dôvodu dňa 18.06.2012, avšak najneskôr dňa 17.07.2012, a sporná výpoveď z pracovného pomeru bola navrhovateľke doručená dňa 25.09.2012, stalo sa tak až po márnom uplynutí zákonnej lehoty v zmysle ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce, a preto je neplatná. S poukazom na zásadu hospodárnosti konania; keď pri skúmaní formálnych náležitostí výpovede dospel k záveru o neplatnosti výpovede pre nedodržanie zákonnej lehoty v zmysle citovaného ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce; už ďalšie dokazovanie nevykonával a otázkou dôvodnosti výpovede sa už podrobne nezaoberal. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnej navrhovateľke v súlade s ust. § 151 ods. 7 O.s.p. priznal náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že po právoplatnosti tohto rozsudku bude samostatným uznesením rozhodnuté o konkrétnej výške náhrady trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca domáhajúc sa jeho zmeny a zamietnutia návrhu, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, ako účastníkovi konania sa mu odňala možnosť konať pred súdom a konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal, že prvostupňový súd nesprávne posúdil otázku dodržania zákonnej dvojmesačnej lehoty na danie výpovede v zmysle ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce, keď citované zákonné ustanovenie nesprávne interpretoval. Poukázal na to, že pre posúdenie dodržania zákonnej prekluzívnej lehoty na danie výpovede je rozhodujúci moment, kedy sa zamestnávateľ o dôvode výpovede, ktorým sa nemá na mysli podozrenie, ale až dôkazmi potvrdené zistenie dozvedel, pričom zákon nešpecifikuje, kto sa pre účely citovaného ustanovenia považuje za zamestnávateľa. V tejto súvislosti dôvodil ustanovením § 9 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého v pracovnoprávných vzťahoch za zamestnávateľa vystupuje štatutárny orgán, alebo ním poverení zamestnanci, ktorými u neho boli výlučne zamestnanci odboru Ľudské zdroje, a preto sa v prípade navrhovateľky dozvedel o dôvode výpovede až vtedy, keď sa o predmetných skutočnostiach dozvedeli zamestnanci odboru Ľudské zdroje, nakoľko nemožno racionálne predpokladať, že zamestnávateľ sa o porušení bankových predpisov dozvie ihneď. Nesúhlasil preto so záverom prvostupňového súdu, že o výpovednom dôvode sa dozvedel dňa 21.02.2012, resp. najneskôr dňa 16.06.2012, keďže príslušný vedúci zamestnanec oprávnený vykonať pracovnoprávne úkony D. P. Q., ako X. X. a jeho člen zodpovedný za riadenie ľudských zdrojov, sa o dôvode porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľky dozvedel až dňa 27.07.2012, kedy X. D. A. vypracoval záverečnú správu o vykonanom šetrení a zhrnutí jeho výsledkov. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa nevyporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa posudzovania plynutia subjektívnej dvojmesačnej lehoty obsiahnutou v písomných podaniach doručených mu v priebehu konania, a preto, keď nemá možnosť oboznámiť sa s

dôvodmi a úvahami prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, bola mu postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že konanie je v dôsledku nedostatočného vyhodnotenia otázky bankového tajomstva z hľadiska bankových predpisov postihnuté aj inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď súd prvého stupňa, napriek jeho opakovaným upozorneniam v priebehu konania na dôležitosť ochrany bankového tajomstva s tým, že už samotná informácia o tom, že určitá osoba je klientom banky, je jeho predmetom v texte napadnutého rozhodnutia identifikáciu jeho bankových klientov ponechal, hoci táto pre účely daného sporu nebola potrebná.

Navrhovateľka sa k odvolaniu odporcu písomne nevyjadrila.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov odvolania podaného odporcom, ktorým je viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

V preskúmvanej veci vykonal súd prvého stupňa dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie platnosti skončenia pracovného pomeru navrhovateľky - výpoveďou odporcu zo dňa 04.09.2012, doručenou jej dňa 25.09.2012, z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny (120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/, § 63 ods. 4, § 77 Zákonníka práce, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody, vedúce k vyhovneniu návrhu navrhovateľky, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa podrobne a právne precízne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto je jeho rozhodnutie v tomto ohľade presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje odvolací súd na niektoré právne významné aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok odporcu.

Podľa § 63 ods. 1, písm. e/ Zákonníka práce, zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak sú u zamestnanca dôvody, pre ktoré by s ním zamestnávateľ mohol okamžite skončiť pracovný pomer, alebo pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny; pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny možno dať zamestnancovi výpoveď, ak bol v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornený na možnosť výpovede.

Podľa § 63 ods. 4 Zákonníka práce, pre porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite skončiť pracovný pomer, môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode výpovede dozvedel, a pre porušenie pracovnej disciplíny v cudzine aj do dvoch mesiacov po jeho návrate z cudziny, najneskôr vždy do jedného roka odo dňa, keď dôvod výpovede vznikol.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie, kedy sa odporca dozvedel o dôvodoch výpovede; samostatne vo vzťahu ku každému z dvoch, skutkovo odlišných výpovedných dôvodov.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania správne súd prvého stupňa ustálil, že odporca dňa 25.09.2012 doručil navrhovateľke spornú výpoveď z pracovného pomeru až po márnom uplynutí prekluzívnej dvojmesačnej lehoty v zmysle ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce, keď správne vychádzal zo zistenia, že o porušeníach pracovnej disciplíny navrhovateľkou, ktoré boli dôvodom predmetnej výpovede, sa dozvedel v prípade prvého výpovedného dôvodu najneskôr dňa 15.06.2012 a v prípade druhého výpovedného dôvodu najneskôr dňa 17.07.2012. Správne totiž poukázal súd prvého stupňa na skutočnosť, že z e-mailovej komunikácie medzi zamestnancami odporcu, ktorá je obsahom spisu, nepochybne vyplýva, že nadriadení zamestnanci navrhovateľky, oprávnení vyvodiť z jej správania dôsledky v podobe výpovede z pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, mali o jej správaní vedomosť už skôr (dňa 15.06.2012, resp. dňa 17.07.2012), a tak za daných okolností bola, z hľadiska počiatku plynutia lehoty v zmysle ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce bez právneho významu skutočnosť, že o konaní navrhovateľky bola zamestnancom odboru Finančné podvody a Compliance D. A., poverenom prešetrovaním sťažnosti proti navrhovateľke dňa 27.07.2012 vypracovaná Správa, ktorá bola následne poskytnutá predstavenstvu odporcu, osobitne členovi (T. X.) X. D.. P. Q., I. za J. L. I..

Pokiaľ odporca v odvolaní argumentoval tým, že lehota v zmysle § 63 ods. 4 Zákonníka práce plynúca až od vypracovania Správy zo dňa 27.07.2012 bola v posudzovanej veci zachovaná, odvolací súd sa s jeho tvrdením nestotožnil, keď dospel k záveru, že vnútorná organizačná štruktúra a s ňou súvisiace rozdelenie kompetencií medzi jednotlivých zamestnancov, resp. štatutárnych zástupcov zamestnávateľa oprávnených vykonať príslušné pracovnoprávne úkony (výpoveď z pracovného pomeru), avšak ani s tým súvisiacia nedostatočná operatívna v oblasti výmeny informácií dôležitých pre vyvedenie pracovnoprávnej zodpovednosti za porušenie pracovnej disciplíny, nemôže mať za následok neúmerné predlžovanie neistoty zamestnanca ohľadne vyvedenia, či nevyvedenia zodpovednosti za určité konanie. Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ nadriadení navrhovateľky, ako osoby oprávnené posúdiť súlad jej správania s pracovnou zmluvou, vnútornými predpismi, Zákomom o bankách a Zákonníkom práce, mali vedomosť o skutočnostiach, ktoré boli dôvodom výpovede z pracovného pomeru v prípade prvého skutku už dňa 15.06.2012 a v prípade druhého skutku najneskôr dňa 17.07.2012, nemožno za deň, kedy sa v danej veci odporca ako zamestnávateľ dozvedel o dôvode výpovede (§ 63 ods. 4 Zákonníka práce) považovať až deň, kedy bola vypracovaná, resp. datovaná správa D. A. (27.07.2012). V súvislosti s okamihom doručenia spornej výpovede navrhovateľke odvolací súd poukazuje tiež na to, že počas konania neboli preukázané, ani nevyšli najavo žiadne okolnosti, ktoré by odporcovi bránili doručiť navrhovateľke výpoveď datovanú na deň 09.09.2012, kedy už odporcovi nepochybne boli známe dôvody výpovede už skôr, v lehote podľa ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce.

Súd prvého stupňa preto dospel k správne záveru, že sporná výpoveď z pracovného pomeru daná odporcom navrhovateľke dňa 25.09.2012 je s poukazom na ust. § 63 ods. 4 Zákonníka práce z dôvodu nedodržania zákonnej dvojmesačnej lehoty neplatná.

Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd tiež námietku odporcu uvedenú v odvolaní, že konanie v posudzovanej veci je v dôsledku nedostatočného vyhodnotenia otázky bankového tajomstva z hľadiska bankových predpisov postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď identifikácia dotknutých klientov odporcu v odôvodnení napadnutého rozsudku nemohla mať žiaden vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej a naviac, ich označenie v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa považoval za potrebné pre účely riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnej navrhovateľke nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodala návrh v odvolacom konaní na rozhodnutie o povinnosti nahradiť jej trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.